

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 30

22. července 2012

Cena: 8 Kč

NA ZÁVĚR XV. VŠESOKOLSKÉHO SLETU ZAZNĚL HUSITSKÝ CHORÁL

Všesokolské slety jsou významným svátkem nejenom Sokolů a jejich příznivců a představují svým originálním uspořádáním jakési české rodinné stříbro. Konají se každých šest let. Znamenají jisté vyvrcholení pravidelné tělocvičné, sportovní a kulturně-výchovné činnosti. Staly se v letech největšího rozkvětu Sokola v době X. (1938) a XI. (1948) všesokolského sletu velikým svátkem nejenom Sokolů, ale celého národa. Tehdy sokolské ideje stmelovaly národ veškerý proti hroziící nacistické okupaci a po 2. světové válce proti hroziícímu puči komunistické strany a dlouholeté ztrátě demokracii u nás. Sokol byl třikrát zakázán, rozpuštěn a jeho majetek rozkraden. Avšak vždy znovu vzlétl a pokračoval ve své bohaté činnosti. Sokolové položili nemalé oběti v odboji proti okupaci nacistickým Německem. V letech 1939 až 1945 bylo vězněno 11 511 Sokolů, z nichž se 3 366 již do vlasti nevrátilo. V době zákazu Sokola doma za sovětské okupace po roce 1968 přežíval Sokol v zahraničí, kde se uskutečnily sokolské slety v exilu ve Vídni (1972 a 1982), v Curychu (1978 a 1986) a po sametové revoluci poslední slet v exilu se konal v Paříži v roce 1990. Po listopadu 1989 uspořádal Sokol tři novodobé slety v letech 1994, 2000 a 2006, z toho poslední dva ještě naposledy na Rošického stadiónu na Strahově.

Na letošní jubilejní XV. všesokolský slet koncem června se sjížděli do Prahy cvičenci a hosté ze všech koutů naší vlasti i z daleké ciziny. Přes rok se cvičenci všech věkových skupin pilně připravovali ve svých tělocvičných jednotkách na společná hromadná vystoupení v Praze. Sletový týden jubilejního XV. všesokolského sletu konaného u příležitosti 150. výročí založení nejstarší české tělocvičné a vlastenecké organizace SOKOL zahájili Sokolové tradičním sletovým průvodem Prahou v neděli 1. července. V čele průvodu tradičně kráčeli členové sokolských žup ze Světového svazu Sokolstva v zahraničí. Mohutně občané Prahy vítali Sokoly ze Spojených států amerických, Kanady, Austrálie, Ruska, Ukrajiny, Slovenska, Srbska i početnou delegaci Lužických Srbů. Po nich pochodovali za zvuků řízných sokolských pochodů v podání několika dechových hudeb tisícové zástupy krojovaných členů dvaadvaceti sokolských žup a stovek

tělocvičných jednot. Se svými historickými prapory v čele a v sokolských stejnokrojích prošli Sokolové po dobu téměř tří hodin prosluněnou Prahou z Václavského náměstí pozdravování nadšenými Pražany a četnými zahraničními hosty. Došli až k symbolickému Husovu pomníku na Staroměstském náměstí, kde průvod skončil závěrečným shromážděním stočlenného sboru sokolských praporečníků.

V předvečer zahájení sletu se dostalo delegaci České obce sokolské v čele se starostkou ČOS sestrou ing. Hanou Moučkovou v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky přijetí paní předsedkyně Miroslavou Němcovou. Výsoce ocenila záslužnou činnost Sokola, která provázela po 150 let rozhodující dějinné události českého národa. „Bez Sokola by nebylo legii, bez legií by nebylo Československa“ zazněl památný citát prezidenta Osvoboditele Tomáše Garrigua Ma-

Dokončení na str. 3

Ke zprávě o nálezu části oděvu Mistra Jana Husa

Sdělovacími prostředky v čase červencového výročí Mistra Jana Husa proběhla zpráva, že vědci z Bádenského zemského muzea našli kus textilu, který byl pietně uchovávan a údajně patřil českému reformátorovi. Byl nalezen náhodně ve muzeu Unterlinden ve francouzském Colmaru, když tam badatelé hledali exponáty pro chystanou výstavu o koncilu v Kostnici. Staletí starý popis, který byl k fragmentu přiložen, uvádí, že látka pochází z oděvu Jana Husa. Testy poté provedené potvrdily, že textilie byla opravdu vyrobena ve středověku. Jisté je, že Mistr Jan Hus se stal hned

záhy po své smrti uctívanou osobou v Čechách a na Moravě. Byl slaven jeho svátek 6. července a konala se bohoslužba k jeho počtě. Utravisticou církví byl uctíván jako svatý, jak dokládají zobrazení na dochovaných oltářních deskách a v bohoslužebných knihách. Respekt k osobnosti Jana Husa se rozšířil do mezinárodních rozměrů vystoupením reformátorů, zejména Martina Luthera. Jana Husa nacházíme na dobových obrazech ve společnosti světových reformátorů Luthera, Melancthona, Kalvína a dalších, které jsou umístěny na výstavách ve Wittenberku nebo v Muzeu reformace v Ženevě.

Významným a jedinečným pramenem pro poznávání Husovy životní cesty, jeho zápasu i jeho názorů jsou Husovy listy psané latinsky i česky. Byly vydány v překladu Bohumila Mareše v roce 1891 a později také v překladu Bohumila Ryby v roce 1949. Nedávno vytvořil Petr Kopecký pozoruhodnou šestihodinovou zvukovou nahrávku sedmdesáti Husových listů v přednesu Jiřího Hanáka. Nahrávka se dá zakoupit v prodejně Českého rozhlasu v Praze.

Ve svých dopisech se Jan Hus zmiňuje i o podrobnostech týkajících se jeho věci i jeho šatů. Ačkoliv byl ve vězení přísně strážěn a dozor se stupňoval s vyostřováním sporu mezi Husem a představiteli Kostnického koncilu, přece jen ve vězení měl možnost tajně předat dopisy svým přátelům. Také dostával i předával věci prostřednictvím spolehlivých lidí, kteří mu pomáhali v jeho situaci. Měl dobrý vztah s německými strážci, kterým dokonce napsal některé své spisy. Napsal například latinský spis o manželství pro

jednoho ze strážců jménem Robert. V jednom ze svých dopisů Hus píše o zhoršení situace, že nikdo do vězení nesmí chodit, dokonce ani manželky žaláříků. To by mohla být možná náhrada na tajné cesty pronášení listů a předmětů. V listech jsou zmínky o tom, že odkazuje konkrétním lidem – přátelům své peníze, svého koně a zvláště knihy. Petru z Mladoňovic v dopise z června 1415 dává pokyny, jak má nakládat s jeho věcmi, zejména s knihami a uvádí, které knihy si má ponechat.

V Husových listech jsou zachovány i zajímavé detaily o jeho šatech. Středověký oděv se skládal z košile a splývavé suknice, který obvykle sahal mužům po kolena. Tento základní oděv doplňoval plášť, pokrývka hlavy a opasek. Hus nosil košili a prostou suknicí přepásanou opaskem. Dopis Mistru Martinovi z Volyně, který byl psán v říjnu 1414 při odjezdu do Kostnice, je považován za Husovu závěť. Měl být otevřen až tehdy, když by si byl Martin jist tím, že Hus zemřel. V závěru této závěti píše: „Šedivou sukni, kdybys chtěl, ponech si pro sebe na památku. Ale ty máš myslím v ošklivosti šedivou barvu; tedy ji dej, komu se ti nejlépe uzdá. Bílou suknicí dej Farářovi, mému žáku (tím je míněna přezdívka kněze, který byl Husovým stoupencem). Také Jiřímu či Jiříkovi dej jednu kopy grošů nebo šedivou sukni, že mi věrně sloužil“ (Sto listů M. Jana Husa. Praha 1949, cit. s. 146). V dopisech přátelům v Kostnici z června 1415 píše: „Plášť a sukni, ať si vezmou ti, jež zná Bůh“ (cit. s. 237). To poslední, co mu zůstalo na sobě, již nikomu neodkazoval.

Dokončení na str. 3

Pražský biskup David Tonzar přivezl br. patriarchovi Tomáši Buttovi z Kostnice podepsané memorandum

Rajský

Co je to ráj a kde se nachází? – opakoval kdysi v hodině náboženství kněz mou dotěrnou otázku a pak začal vyprávět o poutníkovi, který kráčel po cestě se svým koněm a psem. – Když procházeli alejí, ušodil do stromu blesk a všechny tři zabil. Ten muž ale nepochopil, že již opustil tento svět a šel dál s oběma zvířaty. Mrtvým to někdy chvíli trvá, než si uvědomí svůj úděl. – povzdechli si náš farář.

Cesta do kopce se táhla, slunce pražilo, všichni byli zpaceni a měli žízeň. V ohybu cesty náhle spatřil nádhernou mramorovou bránu, za ní se rozkládalo náměstí, vydlážděné kusy zlata, uprostřed tryskala z fontány čirá voda. Pocestný zamířil k člověku, který hlídal vchod. – Dobrý den. Kde to jsem? Je tady krásně a my máme hroznou žízeň. – Strážce pokynul hlavou – Tady je ráj. Můžete vejít a pít vodu podle libosti. Ale SÁM. Zvířata dovnitř nesmějí. – Poutník byl zklamán, žízeň ho sužovala, jenže sám pít nechtěl. Poděkoval proto strážci a šel dál.

Šplhali do kopce, až se docela vyčerpání dovlekli k bráně. Za ní se vinula prašná cesta, lemovaná stromy. Ve stínu jednoho z nich ležel muž. – Já, můj kůň i pes máme hroznou žízeň, nemohli bychom se napít? – opakoval pocestný svou prosbu a muž ukázal za sebe – Pod těmi kameny je pramen. Můžete pít podle libosti. – Poutník, pes i kůň se vydali k prameni a konečně uhasili žízeň. Pocestný se vrátil k muži pod stromem a poděkoval. – Přijďte, kdykoli se vám zachce – odvětil ten muž vlídně. – Jak se to tady jmenuje? – zajímal se poutník. – Ráj – řekl Pán ve stínu stromu a pocestný se divil. – Jaké nebe? Strážce u té mramorové brány tvrdil, že nebe je tam. – A muž pod stromem zašeptal – To není nebe, ale peklo. – Poutník byl zmaten. – Měli byste zakázat, aby tam užívali vaše nebeské jméno. Ta falešná informace působí jistě velký zmatek. – Ale Pán pod stromem zavrtěl hlavou – Vůbec ne. Ve skutečnosti nám prokazují velkou laskavost, protože tam zůstanou všichni, kdo jsou schopni opustit své nejlepší přátele.

V dospělosti jsem o ráji mluvil na studiích teologie, později z kazatelny, ale nikdy jsem o něm neřekl víc než náš katecheta, přátelé tvorů čtyřnohých a poutníci na cestě k věčným pramenům.

(JaS)

Z kazatelského plánu

8. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Bože, pro své jméno mě zachraň, ujmí se mé př svou bohatýrskou silou. Slyš moji modlitbu, Bože, naslouchej slovům mých úst.

ŽALM 54,2–3

První čtení: Jeremjáš 23,1–6

Tužby

2. Abychom potřebným bližním skutkem, slovem i modlitbou pomáhali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom obavám nepodléhali a do budoucnosti s nadějí hleděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Soucitný Bože, pastýři svého lidu, děkujeme ti, že nás ochraňuješ a živíš. Prosíme tě, každého z nás uzdrav a učíš plně člověkem, ztělesňujícím spravedlnost a pokoj tvého Syna! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 2,11–22

Evangelium: Jan 6,1–15

Verš k obětování: Žalm 119,41

Verše k požehnání: Jan 10,27–28a

Modlitba k požehnání

Věčný Bože, posílení přijímáním svatých darů chleba a kalicha tě prosíme, aby celý náš život byl duchovním bohoslužbou a neustálou obětí chvály tobě příjemnou a milou! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 22, 24, 25, 65, 112, 113, 129, 157, 169

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ UZDRAVOVÁNÍ

Slepý od narození

Pokračování z minulého čísla

ZJEVENÍ A ODSOUZENÍ

Tato pasáž začíná dvěma velkými duchovními pravdami:

1. Ježíš vyhledal bývalého slepce, jak praví Chrysostomus. „Židé ho z chrámu vyhnali; Pán chrámu ho vyhledal.“ Když křesťan dosvědčuje Ježíše Krista a lidé se kvůli tomu od něj odvrátí, pak je mu tím bližší Kristus. Ježíš je vždycky věrný tomu, kdo je věrný jemu.

2. Slepíci bylo zjeveno, že Ježíš je Syn Boží. Oddaná věrnost je vždycky odměněna zjevením. Tomu, kdo je věrný Ježíši, tomu se Ježíš zjeví. Za oddanost víře může být člověk pronásledován, vyobcován a zapuzen od lidí. Ale za to tím bližší je mu Ježíš

a chodit s ním znamená růst v poznání jeho divuplnosti.

Evangelista Jan končí svůj příběh dvěma svými oblíbenými myšlenkami:

1. Ježíš vstoupil do tohoto světa k soudu. Kdykoli je člověk konfrontován s Ježíšem, vyslovuje nad sebou soud. Pokud v Ježíši nespátří nic, po čem by zatoužil, co by na něm obdivoval, nic, co by se mu na něm líbilo a proč by ho mohl mít rád – pak odsuzuje sám sebe. Pakli v Ježíši spatří něco, proč ho může obdivovat, nač může reagovat, něco, k čemu se může zaměřit, k čemu spět, kam směřovat, pak je ten člověk na cestě k Bohu. Ten, kdo si je vědom svého nedostačitého vidění, své slepoty, ten, kdo touží vidět věci lépe a znát více, to je právě ten člověk, jehož oči se mohou

otevřít a kdo může postupovat hlouběji a hlouběji k pravdě. Ten, kdo si myslí, že všechno ví, a nepotřebuje vědět víc, ten je opravdu slepý a bez jakékoli naděje a pomoci. Jen tomu, kdo si uvědomuje svůj vlastní hřích, může být odpuštěno.

2. Čím většího poznání člověk dosáhl, a přitom nerozpozná dobro, které k němu přichází v Ježíši, tím těžší soud ho čeká. Kdyby byli farizeové vychováni v nevědomosti, nebyli by odsouzeni. Ale oni byli odsouzeni, protože věděli tolik a prohlašovali o sobě, jak dobře všechno vidí, a přitom selhali – nepoznali v Ježíši Božího Syna.

Přeložila

Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

KDY JE PRÁCE RADOSTÍ?

UNAVENÍ, ALE ŠTASTNÍ.

Málokterý evangelijní příběh začíná tak lidsky a ohleduplně. Po té, co Pán Ježíš vyslal své učedníky po dvou do okolních vesnic a vesniček, vracejí se teď k němu celí unavení a plní ohromujících dojmů a zkušeností s Boží přítomnou mocí zasahující do lidských životů. Jeden přes druhého překotně vyprávějí o tom, co všechno na vlastní oči viděli, co zažili. Texty v těchto místech bývají až nebývale skoupé a nenechávají nám nahlédnout blíže do událostí toho odpoledne a rozpoložení mysli učedníků. Mít tak možnost to, o čem toho dne spolu mluvili, mít někde zaznamenané, mít tam „štěnici“, mít to nahané.

Byli bychom hodně překvapeni? Myslíme, že ano. Určitě by to bylo hodně poučné. Učedníci, ačkoliv byli zřejmě velmi unaveni, přesto nemohli mluvit o ničem jiném, než o tom, co prožili. Byli touto novou životní zkušeností tak uchváteni, že neměli čas ani se najíst. Nakonec sám Pán Ježíš, když vidí, jak si potřebují alespoň na chvíli odpočinout, navrhuje, aby společně odjeli na pusté místo. Ani tento záměr se však nedaří. Dříve, než tam stačí dorazit, zástup jim nadběhne a už tam na ně čeká. Možná jsme také zažili návštěvu, která se protáhla a ne a ne odejít. Oči už se klíží, jsme po celém dni k smrti unavení, ale společenské ohledy nám nedovolují zavelet k odchodu. Snad proto, aby učedníkům přece jen dopřál chvíli času, a také proto, že mu je líto těch, kteří za ním přišli, začne je Pán Ježíš učit.

V ČEM JSME JINÍ?

Asi i my bychom obětovali nějakou část svého volného času, nelitovali námahy a šli si poslechnout člověka, v jehož blízkosti se děje tolik podivuhodných věcí. Snad by i nás znuďené a otupělé konzumním způsobem života, sledováním televize a neutěšené ekonomické situace, na chvíli zarazil ten jasný pohled, prostá řeč a hluboká pokora, která z tohoto člověka vyzářuje. Asi i nám by dnes bylo dobře, kdy-

bychom mohli všeho nechat a usednout u nohou někoho, o kom víme, že zvládně vyřeší každou životní situaci, naplnit každou potřebu, utěšit každý smutek. Hledání odpovědi na otázku, proč se k nám lidé obracejí zády, proč nás nevyhledávají, by bylo asi dlouhé. Všimněme si proto dobře toho, co tehdy Kristovi apoštolové prožívali. Zmocnění, kterého se jim dostalo, mělo tři podstatné znaky:

1. Vyzvání k novému způsobu života
2. Vyhánění zlých duchů
3. Potírání nemocných olejem, uzdravování

ad 1. Vyzvání k novému způsobu života. I my vyzýváme. Tyto výzvy ale nikdo již v dnešní době nebere příliš vážně, protože je toho mnoho, co lze příslušníkům církvi vytknout. Příliš mnoho z nás nemá jiný životní styl než lidé tohoto světa a vzhledem k dobám minulým i docela nedávným církev z velké části svůj kredit ztratila. Lidově se tomu, co děláme, říká: kázat vodu a pít víno. Tento hřích je mezi námi rozmnožen velmi. Pokud sami takovýto nový život nežijeme, ztrácíme právo i schopnost jej účinně hlásat druhým.

ad 2. Vyhánění zlých duchů. Myslíme, že jsem se s tímto termínem nesetkal ani na bohoslovecké fakultě a marně pátrám v paměti, zda jsem o tomto tématu slyšel někoho kázat. Občas prosakují zprávy, že bratři katolíci snad mají tu a tam nějakého exorcistu, ale to vše je zahaleno tajemstvím. Závěr je jednoznačný. Démony nevyháníme. To spíše jen tu a tam nějakého žebravého bezdomovce s nataže-

Mk 6,34.53-56

nou rukou. Mocnostem temnoty nejsme nebezpeční, protože ji nijak neohrožujeme a ona nás za to nechává na pokoji.

ad 3. Natírání olejem a uzdravování jsme postupně přenechali masérům, alternativním léčitelům a velké armádě lékařů, protože „my jsme tady přece jen víc na tu duši“. Že nás z druhé strany tiše vytlačují psychologové, nás asi také nechává v klidu. Náš prostor se tak pomalu scvrkává na poslední věci člověka, ale i tu se již rekrutují speciální týmy, zaměřené na traumatologickou péči, které poskytnou pomoc potřebným. Jaký prostor nám tedy zbývá?

ČI MOCÍ TO ČINÍTE?

Dnešní text nám jednoznačně staví před oči skutečnost, že moc, se kterou apoštolové pracovali, nebyla lidská, nebyla jejich. S úžasem sledovali, co se jejich prostřednictvím dělo. Tak jak se o tom vyjádřil i moudrý Gamaliel: „Jestli je to nějaké lidské hnutí, brzo se rozpadne. Stojí-li však za tím Bůh, nic proti tomu nezmůžete.“ Sk. 5,38n. Otázkou tedy není to, jak dopadnou církevní restituce, odsouhlasíme-li rekonstrukci Husova rodiště či to, kolik nám stát vyměří pokutu za naše lajdácky vedené účetnictví. Jedinou oprávněnou otázkou, kterou bychom se měli jako církev i jednotlivci zabývat je, zda za tím, co konáme i za tím, jak žijeme, stojí nebo nestojí Boží přítomná moc, která nás zmocňuje k poslání v tomto světě.

Jiří Musil

Ó nejsladší Kriste, táhni nás slabě za sebou,
poněvadž když ty nás nepotáhneš,
nemůžeme tě následovat.
Dej statečného ducha, aby byl pohotový,
a je-li tělo mdlé, ať předchází, prostředkuje
i následuje tvá milost, protože bez tebe
nemůžeme činit nic.
Dej ducha odhodlaného, srdce nebojácné,
víru pravou, naději pevnou
a lásku dokonalou, abychom za tebe
nasadili nejtrpělivěji a s radostí i svůj život.

MISTR JAN HUS

ROZMĚR VÍRY A VOJENSKÁ OPERACE ANTHROPOID 5

Dokončení z minulého čísla
Proti sedmi československým vojákům stálo téměř osm stovek mužů, přesto boj trval mnohem déle, nežli nacisté očekávali.

KŘÍŽOVÁ CESTA

Vyšetřováním případu kaplana Petřka a jeho pravoslavných bratrů byl po církevní linii pověřen Kurt F. Oberhauser. Tento extravagantní šéf církevního oddělení, který se nechával fotografovat v pravoslavných bohoslužebných rouchách, si při vyšetřování počínal se vši krutostí. Týráni a ponižování se nevyhnu ani nepoddajný Vladimír Petřek. Pravoslavný kaplan však věděl, proč trpí a při niterných modlitbách na pankrácké cele č. 4 si plně uvědomoval, že k víře v Krista utrpení a strádání nerozlučně patří. Byl knězem a věřícím člověkem, jemuž nestačilo víru jen vyznávat. Nepochyboval o tom, že je ji třeba rovněž osvědčovat ve zkouškách, v činech lásky a v ochotě k utrpení. Víra, která není spojena se skutky, je totiž sama o sobě mrtvá. Jistě si během vnitřních zápasů ve vězeňské cele nejednou vzpomněl na utrpení prvotních křesťanů, se kterým byl léta konfrontován při přípravách své disertační práce. Stejně jako oni vzal na sebe kříž, spoléhající na Krista jako na jediného vítěze, který stojí svou pomocí ustavičně při každém, kdo je obtížen břemeny a dává mu odpočinout.

Pomocníkem při nacházení a otevírání se Bohu, na němž Vladimír Petřek založil svůj život a do něhož vkládal svou naději, se Petřkovi stal růženec, který měl po dobu věznění při sobě. A stejně jako je Kristus středem růžence, byl i ve středu Vladimírova rozjímání. Kaplan ho měl při sobě až do doby těsně před popravou, kdy se mu jej podařilo propašovat z vězení. Adresátem modlitbami proscených relikvií se stal

Petřkův přítel, učitel, spisovatel, redaktor a překladatel z polštiny Jaroslav Janouch, jehož rodina růženec dodnes opatruje.

Kněz Vladimír Petřek dokázal díky své pevně zakotvené víře a životní vitalitě dva a půl měsíce odolávat fyzickému i psychickému násilí vyšetřovatelů. Ti se poté, co naráželi na jeho hrdost a nezlomnost, pokoušeli k získání informací využít určitou psychologickou hru. Upustili od brachiálního násilí a začali s Petřkem až podbízivě diskutovat, přičemž se ho snažili získat na svoji stranu a pro své záměry. Kurt F. Oberhauser po válce tuto část vyšetřování komentoval: Byla určitá idea, aby dr. Petřek dostal milost, ale případ byl těžký. O tom, jak nastalou situaci prožíval sám Vladimír Petřek, nám dochoval svědectví jeho spolupovězeň z pankrácké cely č. 4, Jan Fiala. Nejprve však krátce k soudnímu přelíčení. Ve čtvrtek 3. září 1942 se v zasedací síni Petschkova paláce konalo mimořádné veřejné přelíčení stanného soudu s Vladimírem Petřkem, Janem Sonnevendem, Aloisem Václavem Čiklem a biskupem Gorazdem. Soudu byla přikládána velká důležitost, o čemž svědčí i fakt, že celé přelíčení bylo natáčeno a výpovědi následně přepisovány. Přes důkladnou přípravu procesu, musel nakonec žalobce konstatovat, že obvinění nepřiznali víc, než k čemu byli donuceni na základě faktů, které byly gestapu známy. Zvláště dr. Petřek vypovídal vyhybavě a v některých případech výpověď zcela odmítl. Držel se tak svého výroku, že přizná jen to, co mu bude s určitostí prokázáno. Rozsudek byl očekávaný: trest smrti pro všechny obžalované.

Když se po skončení soudu Vladimír Petřek vrátil na celu, dle vyprávění Jana Fialy se zadostiučiněním pronesl: Přece poprava! Po krátkém mlčení pak

spoluvězněm vyprávěl o statečnosti biskupa Gorazda. Sám prý prosil Boha, aby mu dopřál dosti sil, aby vydržel až do konce. Petřek byl vysilen, znaven, ubit, ale nezlomen. Jeho oči mluvily o vítězství ducha, o výši mravní síly, o probíjení k odhodlání – jeho rty se tiše modlily, až usnul. Následně byl odveden z cely, ale nikoli na popraviště. Čekala ho ještě identifikace právě zatčeného prof. Ladislava Vaňka. Zatímco zbylí tři spoluvězňové pravoslavní bratři byli v Praze-Kobylisích zastřeleni 4. září 1942 ve 14 hodin, Vladimír Petřek byl popraven o den později ve 12 hodin. V německém dokumentu denního hlášení policejního praporu je uvedeno, že chování odsouzeného před exekucí a během ní bylo klidné a důstojné. Zdržel se projevit. Tělo bylo dopraveno do krematoria a tam spáleno.

Dne 27. září 1942 informoval denní tisk o opatření zastupujícího říšského protektora Kurta Daluaga, kterým byla rozpuštěna Česko-pravoslavná náboženská obec (církev) srbské a cařihradské jurisdikce, zakázána veškerá její další činnost a zabaveno její jmění. Pravoslavní duchovní byli zatčeni a nuceně pracovní nasazeni v Řiši. Kruté nacistické mstě nešly ani rodiny parašutistů a jejich nejbližších podporovatelů (vyšetřován byl například i dr. František Kovář). Popravy 294 československých vlastenců v Mauthausenu odstartovala „krvavá sobota“ 24. října 1942. Další skupiny následovaly 26. ledna 1943 a 3. února 1944.

NEPOMÍJÍJÍCÍ ODKAZ

Úspěch vojenské operace Anthropoid – odstraněn byl vůbec nejvýše postavený nacističtí během 2. světové války – lze nepochybně v politické rovině spatřovat v podpoře exilové vlády a její pozice. Nastartován byl proces, na jehož

Zvonice v Úlovicích - viz str. 4

konci se podařilo obnovit Československo v jeho předmnichovských hranicích. Likvidace Heydricha má však i svůj hluboký lidský rozměr. Před svým skolem v Osvětimi napsala Petřkova matka Marie své nejstarší dceři, která byla pro pokročilé těhotenství ušetřena věznění: *Nediv se, že mám hlavu schýlenou bolestí, ale já tu hlavu zase zvednu a ponese ji hodně vysoko za to, jakého mi Bůh dal syna.* Věta plná bolesti a zároveň naděje je poděkováním za syna – kněze, prodchnutého duchem svého stavu, který nese tíhu bližních, jde s Kristem na Kalvárii a s láskou hledí na Krucifix. Vladimír Petřek stejně jako desítky dalších pod-

porovatelů vojenské operace Anthropoid byly osobnostmi, které při svém působení v domácím odboji zcela přirozeně počítaly s obětmi. Tito lidé ctíli základní lidské hodnoty, které nemají pouze dočasnou platnost. Neuzavřeli se do svého „malého“ světa, nezůstali lhostejní k tomu, co se kolem nich dělo, ale aktivně nabídli sami sebe. Naplněním svého lidství, tak přispěli ke změně netečného světa. Z lidí obětovaných se stali lidmi obětujícími se. Svoboda jejich obětí postavená proti totalitní moci je tak pro nás stále inspiřací a výzvou.

Martin Jindra

Ke zprávě o nálezů...

Dokončení ze str. 1
Středověká mentalita byla zaměřena na hmotné předměty vztahující se k významným osobám náboženského charakteru. Na Husa neměla zůstat žádná hmotná památka a proto byla spálena při jeho upálení 6. července 1415 v Kostnici i jeho suknice včetně opasku, neboť „Čechové by to za svátost ctili“ (srov. Umučení M. Jana Husi od Mistra Mladeňovice, in: O mučednických českých knihy patery. Vyd. V. Flajšhans, Praha 1917, s. 44). Přesto se nějaká hmotná památka na Kristova svědka a kostnického mučedníka mohla mezi jeho ctiteli uchovat. Ačkoliv Hus žil skromným životním stylem, přece jen měl více šatů. Je také možné, že hmotné památky na českého reformátora, které zůstaly v Čechách, byly pietně uchovávány mezi jeho přáteli a přívrženci. Hus jim

je přece odkázal, jak patrně ze zmínek jeho listů.

Je možné, že se taková hmotná památka na Mistra Jana Husa mohla později dostat do zahraničí mimo České země například prostřednictvím pobělohorských exulantů. Necht' posuzují možnou pravost části oděvu příslušní odborníci. I kdyby to nebyl přímo fragment ze skutečného Husova prostého šatu, je to přece jen zajímavý odkaz na jeho dobu a svědectví o účtu k této osobě v průběhu staletí. Je jistě velmi zajímavé, že se tato nepatrná pozoruhodnost vynořila právě v čase přípravy jubilea roku 2015. Ale to nejdůležitější na postavě českého reformátora a mučedníka Jana Husa není jeho šat, na kterém si on sám nezakládal, ale jeho duchovní poselství, literární odkaz a životní svědectví.

Tomáš Butta

s nadšením četnými diváky. Symbolicky ve stejnou dobu vrcholila v Betlémské kapli slavnostní bohoslužba k uctění památky českého světce a reformátora světového významu - velkého bratra Mistra Jana Husa. Obě tyto významné události o státních svátcích vysílala v přímém přenosu Česká televize současně na stanicích ČT2 a ČT4.

Za dokonalé zprostředkování těchto významných přenosů divákům v celé naší vlasti patří České televizi náš vřelý dík!

Na závěr starostka České obce sokolské sestra ing. Hana Moučková vyslovila vřelé díky všem autorům a ve-

doucím skladeb, cvičitelům, cvičencům, rodičům i dětem i organizátorům a poděkovala nadšeným divákům za hojnou účast v bratrské prostředí panující v Praze po celý sletový týden. Vyhlásila konání příštího XVI. všesokolského sletu PRAHA 2018 v jubilejním roce 2018 u příležitosti stého výročí založení samostatného Československa. XVI. všesokolskému sletu PRAHA 2018 ZDAR!

Vladimír Prchlík,
účastník XV. všesokolského sletu,
člen náboženské obce
Praha-Spořilov
Foto: Marie Brunerová

NA ZÁVĚR XV. VŠESOKOLSKÉHO SLETU...

Dokončení ze str. 1
saryka. Připomněla stále platné morální zásady Sokola jako mravnost, věrnost, pravdomluvnost, statečnost, obětavost pro druhého, bratrství, lásku k rodině a k vlasti. Tyto vlastnosti nám dnes často chybějí a působí nepříznivě na dnešní neutěšený stav celé společnosti. Vysoce ocenila významnou úlohu Sokola za jeho vlastenecký postoj v době nesvobody a četné oběti v boji za svobodu a demokracii v naší vlasti. Poděkovala České obci sokolské za všestrannou péči o tělesnou zdatnost a morální výchovu svých členů. Závěrem popřála Sokolu do dalších let mnoho úspěchů a zdaru. Sestra starostka ČOS ing. Hana Moučková poděkovala za vzácné pozvání představitelů ČOS do Poslanecké sněmovny, ocenila dosavadní podporu státních orgánů a zákonodárných sborů a požádala o další podporu Sokola v budoucnosti. Poté pozdravil shromáždění starosta Světového svazu Sokolstva v zahraničí a starosta Sokola Vídeň bratr Tomáš Frey Materna a vyjádřil radost a díky za toto významné pozvání na setkání Sokolů z celého světa u příležitosti XV. všesokolského sletu v Praze. Vyjádřil příslib věrnosti Svazu Světového Sokolstva v zahraničí zásadám zakladatelů Sokola dr.

Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera. Slavnostní shromáždění vyústilo v živou besedu účastníků setkání s paní předsedkyní Miroslavou Němcovou v bratrském prostředí velké sokolské rodiny.

Za zvuku zvonů započalo první hromadné sletové večerní vystoupení v SYNOT Tip Aréně v pražském Edenu dne 5. července. Zvláštností XV. sletu bylo, že hodinu před jeho zahájením se snesla nad stadiónem prudká bouře s hustým lijákem, v němž se odehrálo slavnostní zahájení sletu. Zahajovací ceremoniál uvedl švarný sokolský jezdec na statném grošákovi. Hrdě třímal historický prapor první sokolské tělocvičné jednoty SOKOL PRAŽSKÝ, který navrhl Josef Mánès. Následoval jej jedinečný průvod sta vlajkonošů s historickými prapory sokolských žup a jednot z domova i ze zahraničí nesený mladými muži i staršími borci v historických stejnokrojích. Uprostřed zahájení se ozvala třeskutá rána blesku, který ozářil celý stadion. Symbolem byla odolnost a hrdinství nastoupených sokolských šiků, kteří zvládli nástup i svá vystoupení na jedničku. Vděčné obecenstvo ocenilo bouřlivým potleskem obdivuhodné hrdinství Sokolů, zejména členů Věrné gardy, při jejichž cvičení

proudy vody nad stadiónem neustávaly.

Závěrečné odpolední hromadné vystoupení sletu se konalo 6. července již za parného sluníčka, které kladlo vysoké požadavky na všechny cvičence i návštěvníky. Vystoupilo přes 10 500 cvičenců ve dvanácti hromadných skladbách od předškolních dětí s rodiči přes žactvo, dorost a členstvo až po Věrnou gardu. Největší ohlas vzbudilo vystoupení Věrné gardy ve skladbě „Jen pro ten dnešní den“ na známé melodii zpívané kdysi populárním Oldřichem Novým. Skladba žen na symfonickou báseň Antoniina Dvořáka „Česká suita“ se nesla v duchu tradičních sokolských hromadných vystoupení a vyvolala bouři nadšení a. Skladba pro vyspělé muže a dorostence „Chlapáci III.“ získala obdiv a velký potlesk všech diváků. Radostný byl pohled na sokolskou drobtinu a pečlivé nastupování všech skladeb pro rodiče a děti, pro předškolní děti, žactvo i další vystoupení mladých Sokolů, v nichž spatřujeme budoucnost Sokola. Po ukončení představení se na závěr Sokolové rozloučili s nadšeným obecenstvem sejmutím státní a sokolské vlajky za velebných tónů husitské hymny „Kdož jsou Boží bojovníci“ zpívané

ZPRÁVY

Výběrové řízení

Ústřední rada vyhláší výběrové řízení na funkci tajemníka ústřední rady.

Požadavky:

- * VŠ vzdělání právní nebo teologické
- * Členství v CČSH
- * Znalost angličtiny nebo němčiny
- * Praxe ve službě v CČSH

Přihlášky se strukturovaným životopisem zasílejte do 15. srpna 2012 na adresu:

Ústřední rada

Církev československé husitské,
Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6,
e-mail: ustredni.rada@ccsh.cz

Benefiční koncerty

V červenci se v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí koná řada benefičních koncertů. Začínají vždy ve 14 h a vstup je dobrovolný.

* 22. července - Orange High School Choir (USA)

* 29. července - Hong Kong Baptist Orchestra (Hongkong), soprán Štěpánka Heřmáňková (ČR)

Nabídka bytu

Náboženská obec v Nechanicích nabízí k pronájmu byt 2+1 v RD se zahradou a dalšími prostory, ústřední topení – kotel plyn i uhlí. Měsíční nájemné 2500 Kč bez poplatků za služby, v případě práce sborníka bude nájemné sníženo.

Bližší informace na e-mailu: rostislav.kotrc@ccsh.cz, tel.: 777 737 767

Hus stále aktuální

Po slavnostní bohoslužbě v lounském sboru Církev československé husitské v neděli 1. 7. 2012 účastníci tradičně uctili památku Mistra Jana Husa položením květin u pomníku na Mírovém náměstí, kde zároveň vyslechli sváteční zamyšlení Vladimíra A. Honse nad tím, kterak Mistr Jan chápal slovo pravda. Jeho výměr byl totiž jiný než dnešní. S nynějším vnímáním pravdy, kdy můžeme mít „pravdu“ velkou, malou nebo třeba i poloviční, nemělo Husovo pojetí nic společného! Pro něj byl nejvyšší pravdou Bůh. A možná i proto na většinu z nás stále působí Husova věrnost svým ideálům tak emocionálně.

Podobný hold jedné z největších postav našeho národa vzdali přítomní ještě 6. července odpoledne v Lenešicích u Husovy zvonice při bohoslužbě, kterou vedla lounská farářka Helena Smolová. Kázáním zde sloužil bratr vikář Vladislav Hána. Bohoslužbu doprovodil lounský chrámový sbor pod vedením Ivany Derflerové.

Rada starších Louny

Seminář liturgického zpěvu

Dovolují si pozvat jménem Církevní husitské ZUŠ Harmonie všechny zájemce o liturgický zpěv na další semináře liturgického zpěvu.

* 9. seminář liturgického zpěvu se bude konat v pátek 14. září od 12.15 do cca 17 h v prostorách Církevní husitské ZUŠ Harmonie, Bílá 1, Praha 6 - Dejvice.

* 10. seminář liturgického zpěvu se

bude konat v pátek 12. října od 12.15 do cca 17 h na stejném místě.

Na seminářích se bude probírat dechová a pěvecká technika a zájemci si také vyzkouší zpěv liturgie a písní CČSH za doprovodu profesionálního varhaníka.

NA SEMINÁŘ SE MOHOU PŘIHLÁSIT ZÁJEMCI ZE VŠECH DIECÉZÍ!

Svou účast prosím potvrďte sms na tel.: 603 309 363. Do zprávy napište jméno a příjmení. Děkuji

Marek Vávra
umělecký ředitel Církevní husitské ZUŠ Harmonie, o.p.s.

Návštěva v Chlumci n. C.

Dne 24. června navštívil při příležitosti slavnostní bohoslužby 777 let od písemné zmínky o Chlumci nad Cidlinou, téměř po padesáti letech, náboženská obec v Chlumci nad Cidlinou osmý patriarcha Církev československé husitské ThDr. Tomáš Butta, Th.D.

Tento zde sloužil spolu s královéhradeckým biskupem Štěpánem Kláskem bohoslužbu za hojně účasti věřících.

Po bohoslužbě byla s bratrem patriarchou, při přátelském posezení nad kávou a dobrotami, beseda na téma historie a současnost církve, kdy návštěvníci obdrželi publikaci o historii Církev československé husitské.

Aby na tuto náboženskou obec nezapomněl a navštívil nás dříve, obdržel knihu Chlumec nad Cidlinou a Chlumecko v proměnách dějin od Karla Richtera. Celé setkání probíhalo v přátelském duchu a pro místní členy církve i další návštěvníky bylo velkým povzbuzením a požeňmáním.

Jana Krajčřířková

Rostislav Kotrč

Z EKUMENY

K ZÁMĚRU ZNOVU POSTAVIT NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ MARIÁNSKÝ SLOUP

Záměr obnovit na Staroměstském náměstí mariánský sloup, jak si jej jako svůj jediný cíl již v roce 1990 předsevzala Společnost pro obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, dostal stanoviskem pražského primátora MUDr. Bohuslava Svobody nový podnět. Od chvíle, kdy primátor oficiálně prohlásil, že město s obnovením sloupu počítá již letos, se opět rozvířily diskuse, které nás provázejí po celou dobu naší svobodné historie. Argumenty pro i proti, argumenty historiků, architektů, protestantů, římských katolíků, prostých členů církvi i církevních představitelů se na stránkách médií střídají a rovnou měrou tento záměr podporují i odmítají.

Existuje mnoho dobových dokumentů, které mluví pro obnovu sloupu i pro zdrženlivost v této věci. Pro současnou českou společnost nebude případná existence sloupu na Staroměstském náměstí znamenat téměř nic. Dá se očekávat, že se tento monument stane jen jedním z artefaktů, které se nacházejí v prostoru historicky a společensky exponovaného náměstí.

Společenství křesťanských církví, především těch, se kterými je spjata historie křesťanství v Čechách, však obnova sloupu citelně poškodí. Pro křesťanské církve, dnes již ve společnosti menšinové, bude tento krok s velkou pravděpodobností znamenat oslabení díla společného zvěstování evangelia a věrohodného nesení víry v Ježíše Krista, které jsou společnou věcí římskokatolické církve i církvi ostatních. Zamýšlený krok nás vzájemně vzdálí, uvrhne zpět do minulosti a napomůže tomu, abychom na sebe znovu hleděli s větší nedůvěrou.

Synodní rada Českobratrské církve evangelické považuje vyhlášení primátora města v této věci za nešťastné a záměr obnovy původní podoby mariánského sloupu za ekumenicky zraňující. Domníváme se, že na místě, kde se dlouhodobě střetávaly náboženské proudy a konfese, by bylo lépe než repliku původního sloupu s jeho symbolikou a výjevy postavit monument, který by byl symbolem smíření, ekumenické vstřícnosti a spolupráce na duchovní obnově společnosti. Takového počínu, který smysluplně otevře pohled směrem do společné budoucnosti, se synodní rada ČCE může účastnit.

Synodní rada Českobratrské církve evangelické

V Praze 21. června 2012

Požehnání zvonu v Úlovicích

V sobotu 30. června se v Úlovicích u Ročova konalo od 15.30 h slavnostní požehnání zvonu a husitské zvoničky, jejíž rekonstrukci zařídil Spolek pro obnovu Ročova. Opravu zvonice finančně podpořil fond T-mobile a obec Ročov. V r. 2008 byla opravena obecní kaplička a nyní k ní přibyla ještě zvonička.

Husitská zvonice zde byla postavena za první republiky a o její vybudování se zřejmě zasloužilo několik úlovických rodin, které se hlásily k Československé církvi. Bližší informace žel nejsou nikde v archivu dohledatelné.

Slavnost zahájila paní Liptáková z Úlovic, která celou akci organizovala. Seznámila přítomné místní občany i hosty s pravděpodobnou historií zvonice. Poté naše farářka Helena Smolová z Loun vykonala pobožnost s požehnáním zvonu. Základem kázání byly texty Ž 29,3-4, 1 K 13,1, Mt 13,10-17. Připomněli jsme si zvon jako nástroj, jehož hlas nás svolává k modlitbě a k bohoslužbě, oznamuje důležité události v životě jednotlivce i obce. Zvon nám připomíná, že patříme Bohu a že jsme spolu také propojeni navzájem. Jeho hlas můžeme ignorovat nebo se jím můžeme nechat pozvat. Podobně to je i s evangeliem.

Od zvonice se shromáždění přesunulo do kapličky, kde pěvecký sbor Karla Chlouby z Ročova zazpíval několik lidových písní z Čech a provedl také několik církevních skladeb od různých autorů z celého světa.

Na závěr pan starosta Trylč poděkoval všem, kdo se shromáždění zúčastnili v hojném počtu, a stejně tak všem, kdo se o obnovení zvoničky zasloužili.

Zřejmě velké vedro i začínající prázdniny způsobily, že se slavnosti nezúčastnili také věřící z náboženské obce Louny. Snad bude jindy příležitost zvoničku navštívit, pomodlit se u ní, zastavit se a připomenout si, že zvon je symbol, který spojuje zemi s nebem.

(HS)

Fotografie zvoničky je na str. 3

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Uzdravování u Genezaretu

A	N	O	S	I	T	M	O	S	B
K	K	E	D	O	Í	CH	S	M	Ř
E	H	Y	M	S	U	O	D	Ě	E
V	Y	S	T	O	U	P	I	T	H
Í	O	O	R	O	C	O	Ď	T	K
T	I	V	A	R	D	Z	U	O	M
A	L	R	B	V	Y	N	T	Ě	L
T	Í	L	O	U	Z	A	S	Í	D
V	T	R	Ž	I	Š	T	Ě	R	J
A	C	V	K	R	A	J	I	N	A
E	C	I	N	S	E	V	E	N	Ý

břeh
dotyk
dvorce
jít
krajina

lod'
města
místo
nemoc
nosit

poznat
roucho
smět
tržiště
uzdravit

vesnice
víra
vítat
vystoupit

(Řešení z minulého čísla: Prorok Jan.)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církev československé husitské

Vydává Ústřední rada Církev československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9